

«Και τούτα τα Χριστούγεννα, κόντρα στην παγωνιά της καρδιάς μας, κόντρα στην αφιλόξενη νοοτροπία μας» (Μητροπολίτης Δημητριάδος & Αλμυρού Ιγνάτιος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Αγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί, παιδιά μου εν Κυρίω αγαπημένα.

Χριστός γεννάται σήμερα! Τα επουράνια αγάλλονται. Η γη πανηγυρίζει. Μέσα σ' αυτή την πανδαισία της χαράς η Εκκλησία μας προτρέπει να προσεγγίσουμε το νόημα της γιορτής, να ψηλαφήσουμε το θαύμα, να πορευθούμε εκεί που τελεσιουργείται το μυστήριο της σωτηρίας μας. «Δεύτε ίδωμεν πιστοί, πού εγεννήθη ο Χριστός».

Είκοσι αιώνες σταματούν κάθε χρόνο τη βασανισμένη οδοιπορία τους μπροστά στη φάτνη της Βηθλεέμ. Εδώ ο χρόνος σταματά να μετρά την προσωρινότητα και την φθαρτότητά μας. Γεννάται ο Άναρχος Θεός. Ανακλίνεται σε φάτνη Εκείνος που κρατά στην παλάμη Του τα σύμπαντα. Σπαργανώνεται Εκείνος που ντύνει με φως την οικουμένη. Περιβάλλεται το ένδυμα της ανθρώπινης ένδειας και ευτέλειας Εκείνος που κατέχει τον πλούτο της Θεότητας. Ταπεινώνεται χάριν μιας ασύλληπτης αγάπης για το πλάσμα Του. Χαμηλώνει τους ουραμούς και επισκέπτεται λυτρωτικά τη γη μας, για να αναστήσει την «εκπεσούσα» εικόνα του ανθρώπου.

Μυστήριο ξένο και παράδοξο συντελείται στην ακύμαντη γαλήνη της νύχτας, που υπήρξε η πιο θαυμάσια και μοναδική στο διάβα των καιρών. Εκθαμβείται η Παναγιά μας «βαστάζουσα εν κόλποις Θεόν Λόγον σαρκωθέντα». Ο Ιωσήφ βιώνει το θαύμα με απόλυτη σιωπή και εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού. Οι στρατιές των αγγέλων δοξολογούν ακατάπαυστα. Κάποιοι απλοϊκοί βοσκοί που αγρυπνούν τούτη τη νύχτα, αξιώνονται ν' ακούσουν τους αγγελικούς ύμνους και να προσκυνήσουν τον Μεγάλο Αναμενόμενο. Από τα βάθη της Ανατολής τρεις σοφοί Μάγοι αξιώνονται να οδηγηθούν κοντά Του, ακολουθώντας το Αστέρι. Κι ενώ εκείνοι σπεύδουν να Του προσφέρουν τα δώρα της αγάπης τους, η αφιλόξενη πόλη της Βηθλεέμ Τον αγνοεί, Του κλείνει ερμητικά τις πόρτες, παραδομένη στις μέριμνες της απογραφής.

Δέος μας προκαλεί το σκηνικό της Θείας Γέννησης. Έκσταση κυριεύει την ύπαρξή μας, και μία ακατανίκητη λαχτάρα να πορευθούμε σαν τους Μάγους, για να προσεγγίσουμε το γεγονός, στο οποίο συγκλίνουν οι αιώνες και έχουν την αναφορά τους όλες οι εποχές. Ένα χτυποκάρδι αλλιώτικο μας συνεπαίρνει, καθώς αυθόρμητα ξεπηδά η ανησυχία της καρδιάς μας: Άραγε, θα φανούμε αντάξιοι της Σοφίας των Μάγων της Ανατολής, σήμερα που ο ορθολογισμός επιχειρεί να απαξιώσει κάθε τι υπέρλογο και θεϊκό; Σε μία εποχή που συρρικνώνεται η πίστη και ξεθωριάζουν οι διαχρονικές αξίες, θα τολμήσουμε, «δωροφορούντες τας αρετάς», να αναζητήσουμε και να προσκυνήσουμε τον «Ήλιον της δικαιοσύνης»; Είμαστε, άραγε, αποφασισμένοι να μιμηθούμε τη σύνεση των Μάγων; Εκείνοι παρέκαμψαν τον Ηρώδη, που σχεδίαζε να αφανίσει τον νεογέννητο Μεσσία, και ανεχώρησαν δι'

άλλης οδού. Εμείς, πόσο διατεθειμένοι είμαστε να αλλάξουμε πορεία στη ζωή μας; Πόσο αποφασισμένοι είμαστε να υποστηρίξουμε το δικαίωμα στη ζωή και στην οικογενειακή θαλπωρή, κυρίως των μικρών παιδιών, παρακάμπτοντας τα όποια εμπόδια της εποχής μας; Βαθαίνει, άραγε, μέσα μας η ανθρωπιά και η συμπόνια; Συλλογιζόμαστε τους αρρώστους, που μετρούν ατέλειωτες ώρες μονοτονίας και θλίψης πάνω στο κρεβάτι του πόνου; Σκεπτόμαστε τους φυλακισμένους, που κολλάνε το αυτί τους στο κάγκελο της φυλακής, με την ελπίδα να ακούσουν ένα χαρμόσυνο μήνυμα; Μήπως προσπερνάμε αδιάφορα όσους τις κρύες νύχτες του χειμώνα τους πληγώνει η προσφυγιά, η ορφάνεια και η ανέχεια;

Η φάτνη της Βηθλεέμ, χιλιάδες χρόνια τώρα φέρνει τη θαλπωρή και την αγάπη της σε κάθε καρδιά. Και αναρίθμητοι άνθρωποι στον κόσμο, που πορευόμαστε στα μονοπάτια της αγωνίας και του δισταγμού, λαχταρούμε με αγαθή περιέργεια να προστρέξουμε νοερά και πάλι σαν τους απλοϊκούς βοσκούς στη φάτνη, να οσφρανθούμε τη σμύρνα και το λιβάνι, να ζεσταθούμε από το ειρηνικό χνώτο των ζώων, να αφουγκρασθούμε από τα αγγελικά στόματα τις μελωδικές δοξολογίες.

Είμαστε, ωστόσο, έτοιμοι να βιώσουμε αυτή την εμπειρία; Παρασυρμένοι από το πνεύμα της εποχής μας, κάναμε τον θόρυβο και την εξωστρέφεια τρόπο ζωής. Η Θεία Γέννηση, όμως, είναι μυστήριο. Και το μυστήριο προϋποθέτει ευλαβική σιγή για να το πλησιάσουμε. Πρέπει όλα να σωπάσουν και γύρω μας και μέσα μας, να καταλαγιάσουν οι φωνές της γης, να υποχωρήσουν και οι θόρυβοι της ψυχής μας. Έχει η ησυχία τη δική της δυναμική, αποτελεί μία ιδιαίτερη διάσταση ζωής, μία αφετηρία αληθινής συνάντησης και κοινωνίας με το Θεό. Και τότε, στη λυτρωτική αυτή ατμόσφαιρα ειρηνεύουν και γαληνεύουν οι στοχασμοί μας, μαθαίνει η ψυχή μας να συγχωρεί, να δέχεται τον κάθε άλλο με θυσιαστική αγάπη και στοργή. Μαθαίνει να προκρίνει από τα καθημερινά και εφήμερα, τα αιώνια και ουσιαστικά. Μαθαίνει να επιδιώκει κάτι βαθύτερο από τον φευγαλέο εντυπωσιασμό, από τον στείρο επιφανειακό συναισθηματισμό, από την καταναλωτική μανία των ημερών. Βιώνει τη μοναδική και σωτήρια εμπειρία του μυστηρίου. Ιδού η πρόκληση και η πρόσκληση της μεγάλης εορτής.

Και τούτα τα Χριστούγεννα, κόντρα στην παγωνιά της καρδιάς μας, κόντρα στην αφιλόξενη νοοτροπία μας, ενάντια στη σκληρότητά μας, «παιδίον εγεννήθη ημίν, Θεός και εδόθη ημίν». Ας τρέξουμε κοντά Του με ταπείνωση, ας ζεστάνουμε τις κρύες καρδιές μας από τη ζωοποιό φλόγα της αγάπης Του. Και ας ευχηθούμε, να βρει κατάλυμα μέσα μας, να ανακλιθεί στο λίκνο της ψυχής μας, να φωτίσει τη σκέψη μας, να ζεστάνει τους στοχασμούς μας, να δώσει νόημα και προοπτική στη ζωή μας.

Χρόνια Πολλά και ευλογημένα!

Μετά πατρικών εορτίων ευχών και της εν Κυρίω αγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ